

Тисяча пройдисвітів

Гео Шкурупій

Лютий Норд-Ост завзято дмухав у ніс мого корабля, що поринав та виринав у шквалах сильної бурі. Я зібрав рішуче всі вітрила й обмотав їх навкруг одної щогли мого корабля.

Через те, що на моїм кораблі була тільки одна щогла, а крім мене на ньому нікого не було, мені пощастило вчасно закінчити роботу, бо шквали бурі так гойдали мій корабель, що мені кожної хвилини здавалось, що я живим потраплю на небо, або мене прибоєм докотить до якогонебудь паркану.

Погода була найкепська, яку тільки міг вигадати песиміст найпоганішої марки. Я — загартований моряк, і то проклинав її, починаючи з Адама й Єви. Тепер мені самому було дивно, як я видважився вийти в одкрите море.

Було рівно десять годин, коли я вийшов з бухти Санта-Ресторано. Темінь була надзвичайна. Мабуть мої предки, що теж були хоробрі морці, ніколи не бачили такої темряви. Та що бачили! Тут рішуче нічого не можна було бачити. Я навіть не бачив носа свого корабля, як би старанно не косив очі.

Від нічого робити я почав виміри. Мені хотілось з'ясувати, чи потраплю я сьогодні до бухти Санта-Домо, куди й силкувався додержувати свій напрям. З моїх вирахунків я тепер заходився під шістдесятим градусом, а при таких непевним градієнді я не міг сказати ні да, ні ні.

Ітак, я знаходився під шістдесятим градусом.

Ви знаєте, що значить пити чистий спирт і запивати його водою? От якраз, я хочу з'ясувати, що це значить! Я вже дуже старий морець, але ще ніколи не бачив такої бурі в склянці води.

Ще мабуть ні один корабель не знаходився в такому катастрофічному становищі. Я вже казав, що мені здавалось, що я можу живим потрапити на небо. Згодьтесь, що такого телеологізму ще не траплялось ні з одним морцем. Навіть "Bateau ivre", корабель Артура-Рімбо* — ніколи не потрапляв у таке абсурдне становище. Хібащо якийнебудь корабель при геологічних катастрофах.

Мене несло якоюсь течією, повз далекі вогні невідомого міста, і я вже думав про смерть. Я, як водиться, вже згадував живих і померлих родичів і проклинав ту годину, коли я вийшов із затишної бухти Санта-Ресторано. Мені весь час доводилось вертити кермою, повергаючи її на багато румбів. Я то боком ішов проти вітру, то під кутом 75 градусів, то повертався кормою й давав задній хід.

Тільки тепер я помітив надзвичайно цікаву річ. Мій звичайний парусний корабель цієї ночі, у цю негоду, навчився давати задній хід, наче добрий гвинтовий пароплав.

Це треба було занотувати в мої карабельні папери. Така чудернацька річ могла скоїтись тільки з таким ветераном, як я. Це треба було доконче довести до відома моїх нащадків. Не встиг я подумати, як почув одчайний рев.

Крізь туман, блимаючи кривавим сигнальним ліхтарем, на мене нісся з одчайним ревом пасажирський пароплав.

От тепер уже остаточно мали скінчитись усі мої пригоди.

Пароплав нісся прямо на мене. Я ввесь зіщулювся, прижмурих очі й несвідомо повернув керму ще на останні румби.

Сильний шквал бурі виніс мене з-під самого носа пароплава.

Я чув, як дико зареготав на ньому шкіпер, і потім пароплав, як привід, зник у густому тумані.

Це все скоїлося за якийнебудь момент, що уявився мені цілою вічністю. На цей раз мене врятувала буря, що від неї я міг так легко потрапити живим на небо, або бути принесеним прибоєм під якийнебудь паркан.

І я знову повернув на кілька румбів і пішов боком, потім повернувся кормою й дав задній хід.

Мій корабель чудесно слухався. Та й хіба міг бути поганим корабель у такого морця, як я.

Таким чином, мене несло якоюсь течією повз далекі ліхтарі невідомого міста, і я вже мав надію щасливо дістатись до бухти Санта-Домо.

Повторюю, я дуже хоробрий морець і страх ніколи не міг примусити мене хоч трохи обминати той шлях, що ним я бажав іти.

Мене дуже цікавило, чим може скінчитися буря в склянці води, і я сміливо посувався вперед.

"Може мене винесе на якийнебудь таємничий острів в оточення прекрасних сирен або німф", — думав я, і нічого не мав проти такої перспективи. Взагалі я пригадував дуже багато всяких можливостей, що їх завжди може вигадати людина, яка знаходиться під шістдесятим градусом, і що її кожний момент може підкинути шквал під який завгодно паркан, як незаконнонароджену дитину.

І так я посувався далі.

Туман оточував мене темною стіною з усіх боків. Шквали, що налітали, примушували мене клювати носом. Через деякий час я почув крізь туман крик:

— Хто йде? Не звертай!..

— Bateau ivre! — відповів я й повернув на кілька румбів.

Але той, хто питав, мабуть не знав французької мови й знову крикнув:

— Хто йде?

Я повернув ще на кілька румбів.

— Не звертай! — знову закричав голос, і я тепер побачив крізь туман кілька кораблів, що йшли на мене.

"Може вони хотять мене взяти на буксир", — подумав я. І в мене все перевернулося всередині від образи й зневаженої гордості. Мене, сміливого морця, на буксир? Що це вони, сміються чи що! І я тепер рішуче звернув убік, показуючи їм, як я зневажливо ставлюся до їхньої пропозиції.

— Стій! — закричав сердито голос.

Це мене трохи здивувало, й я раптом зрозумів, що справа серйозніша. Це могли бути "янголи", що могли спитати в мене корабельні документи. Дивна річ! Хіба сміливому морцеві потрібні документи? І я, добре клюнувши носом, розпустив усі вітрила й повернув назад.

— Стій! — закричав голос, і вибух рушниці на момент освітлив кривавий полум'ям густий туман. Постріл глухо охнув і куля дзикнула понад щоглою мого корабля.

Раптом із протилежного кінця із туману виринув ще один корабель і наткнувся на мене. Мій корабель трохи не перекинувся, й я мимоволі зупинивсь. Мене зразу оточили з усіх боків, схопили за борт.

— Хто такий? — запитали з головного корабля.

— Людина! — відповів я.

Дивна річ! Хіба я не міг бути сміливий морець і тим більш людина без усяких документів. Це якісь чужоземці або дурні! І я звик ходити без документів!

— Хто такий? Яка професія? — знову запитали в мене.

Тепер я рішив, що це "янголи".

— Пірат? — сердито запитали мене.

Я клюнув носом. Було пізно. Темрява й буря реготали навколо нас. Тепер мені було все одно — я рішив, що сьогодні мені не дістатись до бухти Санта-Домо.

— Ну, розберемо потім! — сказали з головного корабля. — Ходім...

Таким чином, мене взяли на абордаж.

Може, коли б я не був під шістдесятим градусом, цього зі мною не скоїлося б. Але, як відомо, шістдесятий градус завжди розохочує до всяких пригод. І тепер мені стало ще цікавіше, чим може скінчитись буря в склянці води.

Ми всі йшли в бухту Дель-Районо, де нас мали посадити в трюм, поки не з'ясують професії ваших осіб. Повторюю — наших осіб, бо до нас швидко приєдналися ще багато човнів та ботів, що в них теж не було корабельних документів.

Перед самою бухтою Дель-Районо один із ботів, що теж був узятий на абордаж, дав задній хід. Кілька пострілів глухо охнуло в тумані, але бот під прикриттям ночі втік. Очевидно, це був пірат.

Я хоч і чесна людина, але теж рішив, що при першій зручній випадку теж дам задній хід і попрямую в бухту Санта-Домо.

Бо хто в наш вік не грішний!

Крім того, дрібний дощ уже промочив мене до кісток, але мені не було холодно, шістдесятий градус дуже добре мене зогрівав так, що мені іноді доводилось скидати капелюха.

В бухту Дель-Районо ми вже дісталися без пригод, і там нас посадили в трюм.

Коли ми увіходили до трюму, там уже було декілька людей і нас зустріли реготом і глухом.

У трюмі було темно, як у коробці, і тільки в одному місці в стіні сірів ілюмінатор, але через те, що надворі теж було темно, то навіть проблиску світла ніде не було, звичайно, не рахуючи цигарок, що освітлювали червоним сяйвом носи ув'язнених,

Я, як старий ветеран, вже приблизно знайомий з такими пригодами, одразу розшукав зручну полицю й розташувався на ній. Тепер я спокійно міг міркувати про те, чим могла скінчитися моя пригода.

— Товариші! — закричав якийсь голос у трюмі, — Пропоную записуватися в члени "Мильносмердильного заводу"! Я — перший агент цього активного товариства.

Швидко я почув, що завод на повнім ходу, і повернувся носом до стіни.

Трюм безупинно наповнювався все новими морцями, що знайшли собі цей несподіваний притулок у таку бурхливу ніч. Скоро вже ніде було сидіти. Всі полиці буди зайняті, на підлозі теж сиділи й лежали, частина ув'язнених стояла коло стінок.

— Мене піймали коло бухти Санта-Сннаґого, — казав один ув'язнений, — я молився кишеням своїх єдиновірців. Тепер свобода сповідань і я мав право вважати за свого бога кишені дурнів, але сьогодні, мабуть, тиждень антирелігійної пропаганди й тому будь-яких віруючих заарештовують. Вас, товаришу, за якого бога заарештували? — звернувся він до ув'язненого, що сидів поруч із ними.

— Думають, що я дезертир! — муруго відповів той.

— Ну, а ви, хоч і дезертир, а все таки вірите в бога?

Той мовчав.

— Ну, наприклад, ви вірите, що коли добре помолитесь, то пригоди кінчаються щасливіше?

Всі ув'язнені почали прислухатись до цієї розмови. Сидіти або стояти в темряві помешкання було надто нудно.

— А знаєте, товариші, я сам на собі спробував все значення молитви: коли добре помолитись, то це допомагає!

— Еге, — відповів хтось з другого кутка трюму, — я теж раз дуже молився, коли денікінці прийняли мене за єврея. Я тоді голосно промовив увесь молитовник, а коли я прочитав "Богородицю", то навіть вразив своїх ворогів. Уявіть собі, допомогло!

— Молитва має велике значення! — сказав перший ув'язнений...

Ті, що стояли коло стінок і дверей, декілька хвилин тихо між собою розмовляли. Потім у трюмі почався непомітний рух: усі, хто стояв коло стінок, непомітно опинились коло полиць. Якийсь ув'язнений спробував обережно сісти мені на голову, але він напнувся на мого кулака.

Я, старий ветеран, багато бачив усяких хитрощів і пригод і тому тепер дуже обережно прислухався до розмови й стежив за цим пересуванням у трюмі. Я догадувався, що це був військовий, стратегічний маневр.

— Да, молитва допомагає! — заговорив ув'язнений, що стояв коло моєї полиці. — Я одного разу був дуже голодний і старанно молився на базарі коло торгових наїдками; уявіть собі, що потім був ситий!

— Я пропоную, — заговорив перший ув'язнений, — разом помолитись за те, щоб нас скоріше випустили звідси!

— Ну, товариші, встаньмо й помолимося сивому Саваофу за наше швидке звільнення! — сказав другий.

— Гей, ти, вставай! — почулось у різних кутках трюму. — Годі хропти! Будемо молитись!

— Вставай, бо стягну за ноги!

— Чуєш, вставай! — сказав мені мій сусіда, що стояв коло моєї полиці.

Я простягнув кулака й у темряві обережно притулив його до носа мого сусіди. Він трохи помовчав і потім тихо попросив:

— Посуньтесь трохи, товаришу, я ляжу коло вас; дуже вже спати хочеться!

— Це інша річ! — відповів я, даючи йому місце коло себе.

— Ну, товариші, всі вже встали? — запитав перший ув'язнений, — бо сидючи молитись не можна.

— Всі!..

— Тепер я буду рахувати до трьох і почнемо всі разом, прочитаймо "Богородицю", як казав попередній товариш, це дуже допомагає.

— Три!..

І одразу весь трюм наповнився бурюканням і лайками. Всі, хто раніш стояв, полізли на вільні полиці. Деякий час у трюмі був надзвичайний галас. Потім потроху стихло.

— Тепер, товариші, — сказав якийсь обдурений в'язень, — я пропоную помолитись якомунебудь іншому богові!

Нахабний, гістєричний регіт залунав у відповідь з полиць. В'язень збентежено замовк.

Я — старий морець, і не вірю ні в які божеські й чортячі сили. Краще за все, — це вірити в самого себе.

Ніч насувалась все більше.

У трюмі деякий час було тихо, але незабаром знов залунали розмови.

— Як ви гадаєте, товаришу, що з нами зроблять? — запитав мене мій сусіда.

— Що до мене, — відповів я, — то мене відпустять, або в крайньому разі, я сам себе відпущу!.. А про решту я нічого не знаю, все залежатиме від їхнього curriculum vitae...*

Мій сусіда важко зідхнув.

— А ви не знайте, чим караються дезертирство? — знову запитав він.

— Дуже просто, — відповів йому хтось у трюмі, — шомполами!..

Мій сусіда, мабуть, сильно зблід, бо він тихо застогнав і притулився до мене задом, ніби відчуваючи заздалегідь такий приємний масаж.

У тиху перерву серед розмов у трюмі різко лунало якесь лузання, наче хтось старанно лузав насіння.

Раптом із того кутка, відки лунало це лузання, ми почули таку розмову:

— Що це, товаришу, у вас — насіння? Дайте мені трошки!.. — говорив якийсь молодий голос

— У тебе своє є! — муруго відповів з кутка надтріснутий бас.

— Коли б у мене було, то я не просив би!..

— Паршивець! — забубонів бас. — Чого смієшся, жабин син! Ніби не знаєш, що це "шкіпати", як насіння!

Молодий голос перелякано завовав, а весь трюм божевільно зареготав.

— Товариші, — дико кричав хтось, — у нас крім смердильного заводу, непомітно зорганізувався "Воштрест", — товариші, записуйтеся у "Шкінаттрест"!..

Після цього випадку в трюмі почався страшенний галас, який швидко перейшов у цікаву імпровізацію гри, яка зветься гандбол.

Гандбол в трюмі дуже відрізнявся від гри з такою ж назвою, яка, звичайно, завше відбувається на повітрі або в пристойнішому місці.

"Болом" або м'ячем в даному разі була людина, власне не людина, а з термінології правильнішої "пацан" якого, як м'яча, перекидали з одного кутка трюму в другий. В цей час, цей живий "бол" ступав великими чобітьми по головах в'язнів, які спали на підлозі, або з розгоном гепався комунебудь на груди або на обличчя. У свою чергу всі потурбовані в'язні й розлютовані сильним ударом цього живого "бола" з силою кидали його в протилежний бік, швидко збільшуючи, таким чином, кількість партнерів.

Коли живий "бол" уже починав верещати, ніби його кастрували, на кін являвся другий такий же "бол". Гра й галас продовжувались.

Раптом "янгол", який стояв з рушницею коло дверей і весь час заглядав у "вічко", розчинив двері й став люто лаятись:

— А щоб ви повиздихали, "урки" нещасні! Тихше, вашу мати! Що це вам тут — товкучка?

Якийсь "стопор" щільно підійшов до "янгола" і встромив йому кулака в ніс.

— Мовчи, мільтон, тут тобі не "фармазонщики"! У тебе, мабуть, боки скучили за фінкою!

"Мільтон", він же "янгол", він же міліціонер, трохи постояв на місці, потім плюнув і з грюком зачинив двері.

Ось яким чином розважалась частина армії тисячі пройдисвітів в одному з відділів великого трюму бухти Дель-Районо.

А всі відділи трюму було вже переповнено сміливими морцями та мисливцями вуличних джунглів. Про це можна було довідатись в тихі перерви, бо під час тиші в одному з відділів лунали крики та галас інших відділів.

Незабаром почали працювати й апарати Морзе. Кілька телеграфістів вистукували об стіни запитання та відповіді. Рота зв'язку армії тисячі пройдисвітів старанно працювала. Все, що робилось у комендатурі, знав кожен в'язень.

Незабаром телеграфісти вистукали ліктями, що армія рушає далі.

Було чути, як "янголи" лагодили рушниці і брязкали зброєю. Цілий взвод зупинився коло дверей нашого відділу й ми по черзі стали виходити на берег.

Дош не зупинявся.

Під ногами були великі калюжі й по коліна грязюка. Брудний сірий ранок поволі розривав мряку, накреслюючи на брудному тлі великі мовчазні будинки. Нас почали старанно реєструвати.

Я, старий морець, ще ніколи в житті не бачив такої сили пройдисвітів. Це була справжня армія, яка щохвилини могла розігнати всю варту й розійтись, хто куди.

Але в цій армії не було рядових членів, тут всі були ватажки.

Будь-який соціолог тут на прикладі міг вивчити, що таке анархія й чого вона варта. Він міг незабаром переконатись, що вся ця армія не коштує й шага.

Тут наочно на практиці було виявлено всі ідеї анархістів, всякий розумний анархіст, коли б побачив цю армію, зрікся б своїх ідей і з великою охотою став би звичайнісіньким обивателем, до того це було абсурдно й не солідарно.

В цій тисячній армії не було й двох чоловіка, які мали б щось спільне.

Це була буйна череда без голови, з боязкими серцями. Армія боягузів та крикунів.

Поки реєстрували передніх, задні, щоб не мерзнути в черзі, почали нову гру. Під ногами було мокро й ноги мерзли, нова гра мусіла зогрівати ноги від холоду, вона звалася грою в "ніяк".

Якийсь здоровенний чолов'яга підійшов до мене, з силою вдарив мене каблуком по нозі по пальцях, але я швидко відскочив і грязюка цілим заляпала водоспадом обличчя тих, хто стояв поблизу.

У цьому й полягала гра в "ніяк". В лавах пройдисвітів не було й двох людей, які старанно не били б по ногах один одного. В одного пройдисвіта скоро розлізся чобіт і з пальців ноги бризнула кров.

Це була гра, жорстокіша за живий "гандбол". Мій сусіда, що раніш лежав коло мене, стояв осторонь і тільки дивився на все, роззявивши рота; очевидно, це був новичок, незнайомий з нормами моралі та звичаям вуличних джунглів.

Незабаром черга реєстрації дійшла й до мене.

— Ваше прізвище? — запитав мене начальник міліції.

Мені було ніяково, мені було соромно. Я, старий морець, чесний робітник, потрапив у таке ганебне коло анархістів.

І я відповів:

— Король Гебридський!..

— Це ваше прізвище? — знову ввічливо запитав начальник.

Я ніяково хитнув головою.

Мабуть, ні один із цих пройдисвітів так ввічливо не повадився з своїм батьком, як ввічливо поводитись міліціонери з цією ватагою пройдисвітів.

Після реєстрації армія вирушила далі. Ми йшли широкими вулицями міста, але куди ми йдемо — не знав ніхто.

Перехожі зупинялись на тротуарах: дивились на цю армію. Мабуть, не мало обивателів раділо, мовляв, — тепер не так часто грабуватимуть на вулицях.

Незабаром армія тисячі пройдисвітів зупинилась. Треба було вирівняти лави. Ми зайшли у вузьку вулицю, яка не вміщала такої армії. Пройдисвіти втікали у всі кінці, ховались у парадні входи, тікали в під'їзди.

Коли ми зупинились, до мене підійшла кремезна жінчина з кошиком в руці. Вона, мабуть, йшла на базар.

Коли я її побачив, мені на думку одразу спали філософські міркування. Я хотів освітити ролю цієї жінчини в процесі світових пригод,

Її кремезна постать, еліпсиси стегон, півкулі перс і гімалаї живота одразу дивували своєю масивністю та історичністю.

— Куди це вас ведуть? — запитала вона мене. Потім тяжко зітхнула й додала: — Бідненькі!..

У неї, мабуть, було таке велике серце, як півкулі грудей, і я приязно глянув у її зблякло-блакитні, як старий коленкор, великі, як у мустанга, очі.

Я приязно посміхнувся. Евріка! Вона з таким же успіхом могла бути чудовою заслоною, як і м'яким місцем для відпочинку.

І я знову приязно посміхнувся їй.

Ліва брова моя хитро заїхала кудись у бік; це було залицяння несамохіть.

Цим я дозволив їй зрозуміти, що вона мені дуже подобається. В цей момент армія вирушила далі.

Я підійшов ближче до жінчини й вона, зрозумівши мене, притиснула мене своїм великим тілом до високого паркану. Да, це була чудова заслона.

Крізь велику дірку в спідниці жінчини я робив погляд всій армії. Близько нас проходив мій сусіда, у нього був печальний, безпорадний вигляд. Я непомітно схопив його за руку й з силою втягнув за спину жінчини. Вона з таким же успіхом могла заслонити цілий фіякр, як і нас двох.

Скоро вся армія зникла в нетрах вуличних джунглів.

— Ви нагадуєте мені піраміду Хеопса! — ввічливо сказав я жінчині. — Ви з великим успіхом могли б заслонити армію!

Але жінчина не зрозуміла мого компліменту; вона образилась. Вона підбрала рукою спідницю й велично рушила на базар.

Я ж не був ні втомлений подорожній, ні великий інженер, і відпочинок на її еліпсисах не здавався мені таким привабливим.

— Прощай, Король! — сказав мені мій сусіда.

— Прощай, пацан! — з презирством відповів я.

— Я ненавиджу анархію, я випадково попав у це кодро анархістів. Я стою тільки за комуністів!..

На цей раз я міцно стиснув йому руку.

Кошик, еліпсиси, армія тисячі пройдисвітів далеко лишились позаду; мій корабель тепер ішов на зустріч сонцю.

Примітки

Новела Гео Шкурупія "Тисяча пройдисвітів" була надрукована в декількох прижиттєвих авторських збірках. Тут вона представлена за авторською збіркою "Проза. Том перший. Новелі нашого часу", Харків-Київ, Література і мистецтво, 1931. Збережено правопис тієї публікації, котрий дещо відрізняється від сучасного. В тій збірці 11 творів, котрі зібрані у три групи: "Новелі репортажні", "Новелі таємниць" і "Новелі психологічні". "Тисячу пройдисвітів" автор помістив у групу репортажних

новел.

Оповідач розповідає, як його п'яного дорогою від ресторану до дому затримала міліція... Його розповідь пародіює твори про морські мандри на вітрильниках (наприклад, "Морського вовка" Джека Лондона).

... *"Bateau ivre"*, корабель Артура-Рімбо... — Жан Нікола Артюр Рембо (фр. Jean Nicolas Arthur Rimbaud, 1854-1891) — французький поет-символіст, чия поезія мала великий вплив на світову літературу та мистецтво. Рембо вважається попередником сюрреалізму. Свої твори Рембо написав у юності, практично закінчивши літературну діяльність до 21 року. *"Bateau ivre"* — в перекладі з французької "П'яний корабель" — вірш Рембо, написаний в кінці літа 1871 в Шарлевілі. Один з найвідоміших і значних творів Рембо, і один з небагатьох, якими він сам був задоволений. Є декілька перекладів "П'яного корабля" Артюра Рембо українською мовою. От, наприклад, цей вірш в українському перекладі сучасника Гео Шкурупія, українського поета і перекладача німецького походження Освальда Бургтгардта (відомого під псевдонімом Юрій Клен):

*Як понесли мене байдужі хвилі,
Зо мною не було завзятих моряків,
Бо дикуни їх стрілами пришили
До розмальованих, скривавлених стовпів.
І от, позбувшись свого вантажу
(Бавовни з Англії, фламандського зерна),
Безжурно я поплив без екіпажу,
Куди повабила мене далечина.
Глухий, немов той мозок у дитини,
Холодний, як зима, я плив під рев стихій.
Крушила буря береги камінні,
І хаос повставав, і лютував прибій.
Мене тоді благословили шквали,
Гойдали десять день на хвилях тих морів,
Що вже не першу жертву колисали,
І зник я із очей безглуздох маяків.
Всмокталася в моє соснове тіло,
Мов ніжний сок кислиць, морська вода мутна;
Понісши геть стерно, мене обмила
І від блювотини, й від синіх плям вина.
Я потонував тоді в поемі моря,
Сліпучій, зоряній, — зелену пив блакить,
Часами втопленик у глиб прозорий
Спускався задумливий, щоби в мандрівках жити.
Заливши пурпуром екстази дикі,
Повільні ритми хвиль, і запаливши синь,*

П'яніша од вина і від музики,
Горіла там любов, гірка, немов полинь.
Все, що вві сні ввижалося людині,
Кружляло смерчем там: вир, вечорів краса,
Огнів досвітніх зграї голубині
І блискавицями роздерті небеса.
Я на низькому сонці бачив плями,
Синяві відблиски, страшний підводний шпиль,
Немов плащі богів в античній драмі,
Збиралась зморшками тканина темних хвиль.
Я снів: зелені ночі в сніжній піні
Цілунками цвіли над віями морів.
І фосфоричне сяйво жовто-синє,
І в тихих стеблах спів нечуваних соків.
Навколо скель скакали, мов телята,
Несамовитих хвиль шалена череда.
Забув я, що ясна Пречиста пройде Мати —
І стихне океан, вгамується вода.
Я бачив дивний край: цвіли Стожари,
Мов очі у пантер; між них тіла мерців,
Веселки голубі, смарагдові отари,
Флорида неземна під обрієм морів.
Кипіли багна, в мулі догнивали
Кит-риби велетні, в густих очеретах.
Де громом урагани вигравали,
Тонула далина в безоднявих ночах.
А глетчери під дрібними сонцями,
Де небеса як жар. Змінювся штиль на рев,
І гадини, роз'їдені кліщами,
Смердючі, падали з покручених дерев.
Хотілось би ці золоті рибини,
Співучі риби ці спіймать для дітвори.
Мої шляхи квітчала квітів піна,
І надавали крил нечувані вітри.
А море, що так солодко гоїдало
Мене, мандрівника, натовленого вкрай,
До мене живоцвіт із пільми підіймало,
І я, мов дівчина, вдивлявся в дивний рай.
А той був островом, де злотоокі
Паскудили птахи, злітались для забав;
Часами втопленик поодинокий

Крізь мій розхитаний кістяк на дно пірнав.
Човни рибальські не знайшли ще й досі
В етері голубім, де не літає птах,
Мій труп, заплутаний в морське волосся, —
Я п'яним кораблем блукаю по морях.
Я плив, туманом синім оповитий,
В рожевих небесах, де лишаї сонців
Змішалися із соплями блакиті
(Це ж ласощі для всіх поетів і співців!).
Я бачив електричні спалахання,
За мною кінь морський ходив, як чорний пес.
Гарячий червень бив і трощив баню
Ультрамаринових розжесвчених небес.
Я чув Мальштрему рев, і ось, байдужий
Одвічний мандрівник, гаптуючи блакить,
Я за Європою, стомившись, тужу,
Що, парапетами обгородившись, спить.
Архіпелаги зоряні лисніли,
В морях екстазових мене носив тайфун.
Ти спиш на дні, майбутня творча сило,
О золотих жар-птиць незлічений табун!
Але ж наплакавсь я, бо злиті кров'ю
Світанки й місяці, і всі сонця — гіркі,
Весь пройнятий терпким вином любові,
Хай в морі потону, хай розтрощу свій киль.
Із вод Європи я собі бажую
Калюжі чорної... щоб вечір запашний...
Сумне дитя кораблика пускає,
Легенького, немов метелик весняний.
Купавшись в п'янкій блакитній тоні,
Не хочу я плисти під арками мостів,
Перед очима грізними понтонів,
В заграві полум'я і гордих прапорів.

... все залежатиме від їхнього curriculum vitae... - Curriculum vitae... - перебіг життя (латин.)